

Com una marededéu, les [caixes](#) han aparegut. O [això pareix](#), perquè ningú no en parla a les clares. De fet, sembla que mai no van desaparèixer. O potser sí: en el [titular](#) d'una notícia. Sobre aquest alarmant titular d'ahir, Levante no ha publicat cap rectificació. Segurament, perquè creu que no ha de rectificar res, que no ha errat. El TSJV ha declarat que «*res no s'ha pogut extraviar*». Al diari, ahir no s'hi citaven les fonts que li comunicaren la desaparició. Avui tampoc. Avui simplement s'hi inclou, en un faldonet i desglossat, un titular àrid i boirós, sense cap penediment: «[La documentació sigue en Madrid](#)». D'acord, i ahir no? Tot i la possibilitat de desaparició, calia un titular tan precipitat, per no dir temerari, que posava en qüestió el funcionament de les institucions, a l'estil del PP amb les escoltes il·legals? Calia? A qui? Als valencians no, sens dubte. D'aquest obscurantisme informatiu i [també judicial](#) podeu traure les vostres pròpies conclusions. Jo he començat a imaginar-me una novel·la negra. Negra i espessa, perquè si el merder el tenim tant a la vista, com aniran de plenes les clavegueres?

Patrons o capellans

La Confederació Empresarial Valenciana (CEV) ha presentat un [informe](#), gairebé una autòpsia, de l'economia valenciana i, en volta d'autocrítica (alguna cosa haureu fet malament els empresaris en aquesta crisi, no?), ha fet una «*crida urgent*» per a mamprendre de nou la reforma laboral. De cançó, no en saben una altra; per als patrons, no hi ha cap altra eixida de la crisi que una altra volta de rosca al mercat laboral. I *urgent*. No aporten cap altra opció, probablement perquè és la menys cansada, ja se sap, si han de treballar massa... El capítol de la patronal provincial, José Vicent González, com capellà al púlpit, va predicar: «*Es tiempo de búsqueda de acuerdos, de esfuerzo, de generosidad en consensuar lo fundamental*». Ara sí, i abans no? Sepulcres emblancats. Dues apreciacions: 1) No existeix generositat en els negocis, i si no miren vostès com de generoses han estat les seues empreses acomiadant dos milions de persones en a penes dos anys. 2) No existeix res de fonamental quan dues parts, patronal i sindicats, no hi consideren fonamental la mateixa cosa: abaratir l'acomiadament. No, no és temps d'acord, ni d'esforços, ni de generositat. Podria ser el temps de rebaixar els marges als quals els empresaris no volen renunciar; podria ser el temps d'optimitzat horaris i producció en benefici de tots; podria ser el temps d'aprendre i millorar. Podria ser el temps, sobretot, de tindre vergonya, però els patrons continuen demostrant que no en tenen gens.